

Arrest

nr. 206 087 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-Y. CARLIER
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat J. CARLIER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een etnische Tadzjiek te zijn en soenitische moslim. U stelde te zijn geboren en getogen in het dorp Qal'eh-ye Belandaw, district Bagram, provincie Parwan, Centraal-Afghanistan.

Uw vader werkte als schoonmaker op de Amerikaanse luchtmachtbasis te Bagram. Toen u 15 jaar was (circa 2010), bracht uw vader een bezoek aan zijn broer M. S. (uw oom) te Tagab in de naburige provincie Kapisa.

Op vraag van uw oom, bleef u een maand bij hem in Tagab en volgde u er koranlessen in de madrassa. Tijdens uw verblijf in Tagab, realiseerde u zich dat uw oom en uw leerkrachten van de madrassa leden waren van de taliban. Toen uw vader u in Tagab kwam ophalen, wilde uw oom u samen met zijn zonen naar een madrassa in Pakistan sturen om verder te studeren. Uw vader stelde hiermee akkoord te zijn, maar zou u eerst naar huis in Bagram brengen om kleren te halen. Onderweg naar huis vertelde u aan uw vader over uw verblijf in Tagab bij uw oom en de taliban. U en uw vader waren bang en wilde niet meer dat u naar uw oom en naar Pakistan zou gaan. Vervolgens werd uw vader meermaals bedreigd door uw oom, omdat uw vader weigerde te stoppen met werken voor de Amerikanen in Bagram en zich aan te sluiten bij de taliban in Tagab. Onderweg van zijn werkplaats naar huis, werd uw vader 's nachts omgebracht door uw oom en de taliban. Uw oudere broer N. sloot zich aan bij een groep rovers onder leiding van Hasho Bayan en wilde uit wraak jullie oom doden. Uw broer zocht uw oom in Tagab, maar kon hem niet vinden. Midden 2015, vier à vijf jaren na de moord op uw vader, nam uw broer N. wraak door de zoon van jullie oom in Tagab te doden. Uit vrees voor verdere bloedwraak, vluchtten u en uw broer uit Afghanistan.

Jullie verlieten Afghanistan midden 2015. Onderweg naar Turkije, verloor u uw broer N. uit het zicht. Via Pakistan en Iran kwam u aan de grens met Turkije, waar u werd opgepakt door de politie. De Turkse politie leverde u over aan de Iraanse politie, die u deporteerde naar Islam Qali in Afghanistan. Via de provincies Herat en Kandahar vluchtte u opnieuw naar Pakistan en Iran. Via Turkije kwam u per boot aan in Griekenland. U reisde verder langs de weg via verschillende Europese landen naar BE, waar u op 4 november 2015 asiel aanvraagde.

U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit of asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn en omdat de veiligheidssituatie in uw herkomstregio geen aanleiding geeft tot de toekenning van een beschermingsstatus.

Tijdens uw gehoren op het CGVS bleek dat u uw land van herkomst Afghanistan ontvluchtte uit vrees voor vervolging door uw oom (en de taliban in Tagab waartoe hij behoorde) nadat uw oom uw vader ombracht of liet ombrengen (omdat uw vader weigerde te stoppen met werken voor de Amerikanen op de luchthaven van Bagram en zich niet wilde aansluiten bij de taliban) en nadat uw broer N. vervolgens enkele jaren later bloedwraak nam door de zoon van jullie oom te doden. Met betrekking tot de moord op uw vader, preciseerde u dat uw vader werd omgebracht toen hij 's nachts onderweg was van zijn werkplaats in Bagram naar jullie huis, meer bepaald aan een kruispunt nabij de brug van Pole Istekam op de weg naar jullie dorp Belandaw. U verklaarde dat het uw oom was die uw vader ombracht of liet ombrengen, omdat uw oom uw vader eerder meermaals had bedreigd. De geloofwaardigheid van voornoemde feiten – die de grondslag vormen van uw asielaanvraag - wordt echter ernstig ondermijnd doordat u in dit verband tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Zo bleek u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS niet te weten op welke manier uw vader werd omgebracht of nog stelde u geen informatie te hebben over de doodsoorzaak van uw vader (gehoorverslag CGVS I, p. 15). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS bleek u daarentegen wel de precieze doodsoorzaak van uw vader te kennen: de overheid van uw district zou aan uw broer immers verteld hebben dat uw vader (onder vuur werd genomen en uiteindelijk) werd neergestoken met een mes; bovendien zou u nadien het lijk van uw vader in het districtshuis hebben bezocht en zelf hebben vastgesteld dat uw vader door een mes was gedood (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, ontkende u verschillende verklaringen te hebben afgelegd en ontkende u zonder meer tijdens uw eerste gehoor op het CGVS te hebben verklaard niet te weten hoe uw vader omkwam (gehoorverslag CGVS II, p. 10-11).

Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS (toen u door het CGVS werd gevraagd of u bij de politie aangifte deed van de moord op uw vader en om een strafonderzoek vroeg) dat uw districtsoverheid reeds vóór het overlijden van uw vader op de hoogte was van de bedreigingen die uw oom en de taliban uitte tegenover uw vader, omdat uw vader bang was en hierover sprak met de districtsoverheid; stelde u dat de districtsoverheid jullie (de familie van uw vader) ook na de dood van uw

vader niet hebben geholpen, jullie alleen hebben gelaten en de moord op jullie vader niet hebben onderzocht (gehoorverslag CGVS I, p. 15). Op basis van uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor op het CGVS bleek daarentegen dat de districtsoverheid niet op voorhand op de hoogte was van voornoemde bedreigingen van uw oom aan het adres van uw vader, dat de overheid van uw district het lijk van uw vader vond en bewaarde in het districtshuis, dat de districtsoverheid uw broer ondervroeg over de vijanden van uw vader, dat uw broer de overheid (toen pas) op de hoogte bracht van voornoemde bedreigingen vanwege uw oom aan het adres van uw vader en van het moordmotief (uw oom wilde dat uw vader stopte met werken voor de Amerikanen) en dat op basis daarvan ook de districtsoverheid besloot dat uw vader moet zijn vermoord door uw oom en de taliban (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Gevraagd of de overheid van het district zelf een bewijs had van de moord op uw vader door uw oom, voegde u hieraan toe dat het verhaal van uw broer aan de overheid het bewijs was (gehoorverslag CGVS II, p. 9). Gevraagd of de overheid / politie de moord op uw vader verder onderzocht, antwoordde u dat de overheid jullie thuis enkele keren kwamen vragen stellen, maar daarna niet meer; gevraagd of de overheid verdere stappen zette om uw oom te ondervragen of te arresteren, stelde u dat dit misschien gebeurde maar dat ze niets konden doen tegen uw oom en de taliban (gehoorverslag CGVS II, p. 9). Geconfronteerd met voornoemde tegenstrijdige versies van uw relaas, ontkende u verschillende verklaringen te hebben afgelegd (gehoorverslag CGVS II, p. 10-11). Hoewel u 15 jaar en dus nog relatief jong was toen uw vader overleed, gaat het om een belangrijke gebeurtenis en mag verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen kan afleggen.

Bovendien verklaarde u tijdens uw tweede en laatste gehoor op het CGVS niet te weten hoe (op welke manier) uw broer N. uw neef doodde (in het kader van bloedwraak, uit wraak voor de moord op uw vader door uw oom) omdat uw broer u dit niet vertelde (gehoorverslag CGVS II, p. 12). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS had u nochtans uitdrukkelijk verklaard dat uw broer u vertelde dat hij jullie neef had neergeschoten met een Kalasjnikov geweer (gehoorverslag CGVS I, p. 6). Geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, stelde u zich uw voornoemde verklaringen tijdens uw eerste gehoor op het CGVS niet meer te herinneren (gehoorverslag CGVS II, p. 12).

Voorvoemde tegenstrijdige verklaringen betreffende de omstandigheden van het overlijden van uw vader en over de wraakactie van uw broer nadien, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vervolgingsrelaas. Deze verklaringen betreffen immers essentiële elementen van uw asielaanvraag en het tegenstrijdige karakter is duidelijk.

Op basis van het voorgaande kan u dan ook noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Parwan province van 12 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Bagram nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*, alsook een appreciatiefout.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: een bundel met rapporten en pers- en internetartikels (stukken 3-18) en een document van het Rode Kruis met de vraag om verzoekers broer terug te vinden (stuk 19).

Per drager brengt verweerder op 14 maart 2018 samen met een nota met opmerkingen de COI Focus *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security situation”* van december 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Per drager brengt verweerder op 11 april 2018 samen met een aanvullende nota volgend stuk bij: een uittreksel uit *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security situation”* van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden gedood door de taliban door het feit dat zijn broer N. wraak nam door hun neef - zoon van een talibanlid - te doden. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet weet op welke manier zijn vader werd omgebracht; (ii) verzoeker tevens incoherente verklaringen aflegt over het tijdstip waarop de districtsoverheid op de hoogte zou zijn gebracht van de bedreigingen die verzoekers oom en de taliban uitten tegenover verzoekers vader en (iii) ook verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande de manier waarop zijn broer hun neef doodde niet in overeenstemming zijn.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.2.4. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees voor vervolging door zijn oom en de taliban in Tagab waartoe hij behoorde. Verzoeker verklaart dat hun oom reeds hun vader ombracht of liet ombrengen omwille van diens werkzaamheden voor de Amerikanen op de luchthaven van Bagram en zijn weigering om zich aan te sluiten bij de taliban. Verzoekers oudere broer N. zou enkele jaren na de dood van hun vader bloedwraak hebben genomen door de zoon van verzoekers oom te doden.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen documenten bijbrengt die zijn identiteit of zijn vluchtrelaas enigszins kunnen staven. Hij legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet bezitten van een taskara. Waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken nog laat optekenen nooit in het bezit te zijn geweest van een taskara (administratief dossier, stuk 16, vraag 25), geeft verzoeker gedurende het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan dat zijn taskara, samen met zijn andere documenten in Afghanistan zijn gebleven (administratief dossier, stuk 8, p. 4).

In dit verband dient te worden benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming, gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk dient aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift evenwel geen poging om het ontbreken van enig bewijs te verklaren. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker geschetste vluchtrelaas vermits hij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over de essentiële elementen van zijn verzoek om internationale bescherming.

Vooreerst valt op dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen de naam van zijn oom wijzigt. Op de Dienst Vreemdelingenzaken spreekt verzoeker immers van Sadek (administratief dossier, stuk 15, vraag 3.5.), daar waar hij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart dat zijn oom Sadullah heet. Geconfronteerd met zijn uiteenlopende verklaringen, ontkent verzoeker dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken Sadek zou hebben gezegd (administratief dossier, stuk 5, p. 2).

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Dari, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 15, p. 2). Bij aanvang van het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verzoeker bovendien dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Hij maakte hierbij geen melding van het feit dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken foutief vertaald zouden zijn geweest (administratief dossier, stuk 8, p. 2).

Dat verzoeker de naam van zijn oom, die hij nochtans stelt te vrezen en waarbij hij volgens zijn verklaringen gedurende een maand koranlessen zou hebben gevolgd (administratief dossier, stuk 8, p. 9), niet eenduidig kan benoemen, is niet geloofwaardig en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Voorts legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het feit of hij al dan niet weet op welke manier zijn vader werd omgebracht en wat de doodsoorzaak van zijn vader is. Gedurende zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker immers dat hij geen informatie heeft over de officiële doodsoorzaak van zijn vader (administratief dossier, stuk 8, p. 15). Over de omstandigheden van de moord op zijn vader komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij 's nachts onderweg vanuit Bagram werd vermoord ter hoogte van Pole Istekam (administratief dossier, stuk 8, p. 6). Tijdens het tweede gehoor blijkt verzoeker plots wel de precieze doodsoorzaak van zijn vader te kennen, nu hij aangeeft dat de districtsoverheid zou hebben meegedeeld dat verzoekers vader overleden is ten gevolge van een messteek (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Sterker nog, verzoeker verklaart dat hij zelf het lijk van zijn vader zou hebben bezocht in het districtshuis en zo zelf heeft vastgesteld dat zijn vader door een mes was gedood (administratief dossier, stuk 5, p. 8).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de vraagstelling van de commissaris-generaal niet zo duidelijk was met betrekking tot de oorzaak van de dood van zijn vader, waardoor zijn antwoorden ook onduidelijk waren. Enerzijds werd hem in het eerste gehoor gevraagd naar de officiële doodsoorzaak (vermoord door de taliban), daar waar hem tijdens het tweede gehoor anderzijds werd gevraagd om uiteen te zetten in welke omstandigheden en op welke manier (door een mes) zijn vader stierf. De Raad merkt op dat de argumentatie in het verzoekschrift geen ander licht kan werpen op voormelde vaststellingen. Zo werd verzoeker zowel gedurende het eerste als het tweede gehoor gevraagd naar de omstandigheden van het overlijden van zijn vader (administratief dossier, stuk 8, p. 6 en stuk 5, p. 8), maar liet hij gedurende het eerste gehoor geheel onvermeld dat hij wist dat zijn vader was overleden ten gevolge van een messteek. Bovendien werd verzoeker gedurende het eerste gehoor gevraagd naar de officiële doodsoorzaak, waarop hij antwoordde: *"Ik heb geen info hierover."* (administratief dossier, stuk 8, p. 15), hetgeen haaks staat op zijn verklaringen tijdens het tweede gehoor dat de districtsoverheid - nochtans een officiële instantie - zijn broer zouden hebben ingelicht dat hun vader werd neergestoken met een mes en zijn broer dit vervolgens aan hem zou hebben meegedeeld (administratief dossier, stuk 5, p. 8). De argumentatie dat de autoriteiten gezegd hebben dat verzoekers vader door de taliban werd vermoord maar niets precies hebben gezegd over de manier waarop hij stierf en zij enkel aangaven dat het mogelijk door een mes was gebeurd, betreft een *post-factum* verklaring die niet de minste steun vindt in verzoekers verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift voor het overige beperkt tot het volharden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd gedurende het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen evenwel niet kan volstaan op de tegenstrijdigheden te herstellen.

Tevens oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: *"Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS (toen u door het CGVS werd gevraagd of u bij de politie aangifte deed van de moord op uw vader en om een strafonderzoek vroeg) dat uw districtsoverheid reeds vóór het overlijden van uw vader op de hoogte was van de bedreigingen die uw oom en de taliban uitte tegenover uw vader, omdat uw vader bang was en hierover sprak met de districtsoverheid; stelde u dat de districtsoverheid jullie (de familie van uw vader) ook na de dood van uw vader niet hebben geholpen, jullie alleen hebben gelaten en de moord op jullie vader niet hebben onderzocht (gehoorverslag CGVS I, p. 15). Op basis van uw verklaringen tijdens uw tweede gehoor op het CGVS bleek daarentegen dat de districtsoverheid niet op voorhand op de hoogte was van voornoemde bedreigingen van uw oom aan het adres van uw vader, dat de overheid van uw district het lijk van uw vader vond en bewaarde in het districtshuis, dat de districtsoverheid uw broer ondervroeg*

over de vijanden van uw vader, dat uw broer de overheid (toen pas) op de hoogte bracht van voornoemde bedreigingen vanwege uw oom aan het adres van uw vader en van het moordmotief (uw oom wilde dat uw vader stopte met werken voor de Amerikanen) en dat op basis daarvan ook de districtsoverheid besloot dat uw vader moet zijn vermoord door uw oom en de taliban (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Gevraagd of de overheid van het district zelf een bewijs had van de moord op uw vader door uw oom, voegde u hieraan toe dat het verhaal van uw broer aan de overheid het bewijs was (gehoorverslag CGVS II, p. 9). Gevraagd of de overheid / politie de moord op uw vader verder onderzocht, antwoordde u dat de overheid jullie thuis enkele keren kwamen vragen stellen, maar daarna niet meer; gevraagd of de overheid verdere stappen zette om uw oom te ondervragen of te arresteren, stelde u dat dit misschien gebeurde maar dat ze niets konden doen tegen uw oom en de taliban (gehoorverslag CGVS II, p. 9). Geconfronteerd met voornoemde tegenstrijdige versies van uw relaas, ontkende u verschillende verklaringen te hebben afgelegd (gehoorverslag CGVS II, p. 10-11). Hoewel u 15 jaar en dus nog relatief jong was toen uw vader overleed, gaat het om een belangrijke gebeurtenis en mag verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen kan afleggen.”

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de cultuur in Afghanistan niet dezelfde als in België is en er geen papieren, klachten of echte onderzoeken zijn in Afghanistan; dat de autoriteiten zich hebben beperkt tot het stellen van enkele vragen over de dood van verzoekers vader, komt hij in wezen niet verder dan het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. In dit verband dient erop gewezen dat verzoeker gedurende zijn eerste gehoor wel degelijk uitdrukkelijk aangaf dat de autoriteiten hen niet geholpen hebben na de dood van zijn vader en de moord niet onderzochten (administratief dossier, stuk 8, p. 15). Dat de autoriteiten slechts een paar vragen hebben gesteld, zoals hij in het verzoekschrift betoogt, kan hieruit geenszins worden afgeleid. Waar verzoeker voorts aanvoert dat hij niet echt weet of zijn vader de autoriteiten al dan niet op de hoogte had gebracht van de bedreigingen omdat vaders niets over hun gevoelens vertellen als “*leader van de familie*”, komt hij opnieuw niet verder dan het uiten van *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd. De argumentatie in het verzoekschrift kan de voormelde tegenstrijdigheden dan ook niet verschonen.

Tot slot dient erop gewezen dat verzoeker gedurende zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart niet te weten op welke manier zijn broer N. zijn neef doodde omdat zijn broer hem dit niet vertelde (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Tijdens zijn eerste gehoor gaf verzoeker evenwel ondubbelzinnig te kennen dat zijn broer hem vertelde dat hij hun neef had neergeschoten met een Kalasjnikov (administratief dossier, stuk 8, p. 6). Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij niet precies weet hoe zijn neef vermoord is, maar dat hij gedurende zijn gehoor niet durfde te zeggen dat hij het antwoord niet kende. Hij stelt zeker te weten dat zijn broer een Kalasjnikov had, maar weet niet of hij hun neef ook met dit wapen heeft neergeschoten. De Raad wijst er in dit verband op dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans mag worden verwacht dat hij van bij aanvang zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld: “*U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.*” (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Ook bij aanvang van het eerste gehoor werd verzoeker gewezen op zijn medewerkingsplicht en het belang van nauwkeurige en waarachtige verklaringen over identiteit, herkomst en feitenrelaas (administratief dossier, stuk 8, p. 1), hetgeen verzoeker overigens uitdrukkelijk erkent in zijn verzoekschrift (p. 8). Dat verzoeker alsnog leugenachtige verklaringen aflegde, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen nog op wijst dat hij moeilijkheden had om alles te begrijpen, stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen - in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd - op geen enkele wijze valt af te leiden dat verzoeker moeilijkheden zou hebben gehad om de tolk te verstaan of de vragen te beantwoorden. Verzoeker heeft integendeel op omstandige wijze zijn relaas uiteengezet en aan het einde van de gehoren werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij verder nog iets wenste toe te voegen. Bovendien laat verzoeker na concreet aan te geven welke elementen hij niet naar voor heeft kunnen brengen of welke moeilijkheden hij zou hebben ondervonden.

Verzoeker voert voorts nog aan dat het verschil van cultuur, de lange tijd sinds de gebeurtenissen, het feit dat hij jong was en zeer emotioneel wordt als hij over de gebeurtenissen moet praten redenen kunnen vormen voor het feit dat zijn verhaal niet altijd zo duidelijk en precies is.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot belangrijke gebeurtenissen, zoals de dood van zijn vader en de eerwaak op verzoekers neef door zijn broer N.. Dit gezien deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, de cultuur, de jeugdige leeftijd of de traumatische en vermoeiende ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog naar voor schuift dat zijn broer “*een beetje “zot” was en dat hij met “basha basi” speelde.*” waardoor hij niet zo goed gezien was door de mensen in Afghanistan, merkt de Raad op dat verzoeker hiervan nooit eerder melding heeft gemaakt gedurende zijn gehoor. Het voor het eerst opwerpen van deze elementen in zijn verzoekschrift is dan ook laatstijdig. Overigens dient erop gewezen dat deze blote bewering geen verband houdt met verzoekers asielmotieven. Ook de vaststelling dat verzoeker aan het Rode Kruis de vraag gesteld heeft om zijn broer op te sporen (verzoekschrift, stuk 19), kan geen ander licht werpen op de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming. Het louter neerleggen van het attest van het Rode Kruis is immers geen bewijs van verzoekers gegronde vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Verzoeker voert, onder verwijzing naar de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*” van april 2016 en een rapport van Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés “*Afghanistan: mise à jour*” van 14 september 2017 (verzoekschrift, stukken 3 en 4), aan dat hij omwille van zijn geamputeerde arm het doelwit vormt van mishandelingen en bijgevolg bescherming moet krijgen. Hij wijst er nog op dat hij omwille van zijn aangeboren handicap gediscrimineerd en gepest werd in Afghanistan. Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden dat andersvaliden in Afghanistan een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten kan, uit de informatie beschikbaar in het verzoekschrift geenszins worden afgeleid dat het loutere feit andersvalide te zijn voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt te dezen dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort hij tot een specifieke sociale groep, dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (zie de door verzoeker geciteerde UNHCR-richtlijnen: *depending on the specific circumstances of the case (...) may be in need of international refugee protection on the ground of membership of a particular social group or other relevant grounds.*”. Vrije vertaling: afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de zaak (...) kan men nood hebben aan internationale bescherming op grond van het behoren tot een specifieke sociale groep of op ander relevante gronden.).

De Raad benadrukt vervolgens dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot erkenning van de status van vluchteling te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. Te meer nu hij slechts op het einde van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding maakte van zijn handicap (administratief dossier, stuk 8, p. 16) en hij ook bij aanvang van het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, wanneer hem wordt gevraagd naar de redenen waarom hij niet terug naar Afghanistan kan of wil, zijn handicap onvermeld liet (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Evenmin maakt hij met de algemene bewoordingen in het verzoekschrift aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt. Met het Commissariaat-generaal kan worden vastgesteld dat verzoeker weliswaar poneert dat hij niet veel kon werken als landbouwer, dat hij niet kon werken of sporten zoals de anderen en daardoor gepest werd, maar nergens uit zijn verklaringen afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er in hoofde van verzoeker sprake is van ernstige discriminatie of voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk werd of zal zijn. Verzoeker brengt aldus geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar artikel 4, § 1 van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 ("*M.M. tegen Ierland*" C-277/11), lijkt te betogen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet immers geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening wordt genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan - Security Situation*" van december 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 4). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Met betrekking tot de analyse van de veiligheidssituatie in Bagram staat in de nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 4) en de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) terecht te lezen als volgt:

"(...) Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan onderhavige verweernota toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan en scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten.

Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo is het geweld te Bagram hoofdzakelijk gericht op leden van de International Military Forces (IMF) en de Amerikaanse basis gelegen op de militaire luchthaven. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms ook burgerslachtoffers vallen, blijft het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Bagram laag. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit verzoekers regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 4-12 en 14-18) ligt immers in dezelfde lijn als de door verweerder bijgebrachte informatie. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het betwisten van dit besluit en het op algemene wijze verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarmee hij evenmin aantoont dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Waar verzoeker nog verwijst naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 13), benadrukt de Raad dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in Afghanistan actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER